

ДЖОРДЖ СМИТ ИМИДЖКОН

Превод от английски: [Неизвестен], 1993

chitanka.info

Дъндър с удоволствие се отпусна в огромното кресло, усети допира на топлата коприна с която бе покрито и се протегна сладострастно. Разсеяният му поглед заброди по високия таван на двореца, после се прехвърли на разкошната блондинка, която стоеше на колене до него и внимателно нанасяше последните краски върху грижовно оформените нокти. А съблазнителната брюнетка с чувствените си бедра и ярките устни се бе навела над главата му и с лека усмивка пускаше в устата му грозде, зрънце по зрънце.

Той разглеждаше блондинката през премрежените си очи, наричаха я Сесил и с удоволствие си спомни развлеченията, които му бе предоставила вечерта. Прелестно... и възхитително. Но сега, сутринта, усещаше раздразнение от присъствието ѝ, както вчера след брюнетката, както позавчера след червенкосите близначки, както...

Прозя се и то не много възпитано в присъствието на дами. Но защо те така дяволски го обожават и никога не пропускат случая да го поласкаят? Усмихна се криво: тях можеше да обърка с фантазията на въображението или по-правилно бе да каже, че Имиджкона е най-великото изобретение на човечеството. Мисълта му се стори така забавна, че той едва не се разсмя на глас.

— Кажете, не е ли истина, че той изглежда така чудесно? — с гордост възкликна Сесил и се дръпна да се възхити на собствената си работа. — Педикюрът ви е готов, мистър Дъндър.

Мъжът погледна десетте проблясващи петна, които предизвикваха такъв възторг в блондинката и лицето му се изкриви в остра гримаса. Ама че глупост приказва! Раздразнението се усили, когато Сесил прегърна десния му крак и започна да обсипва пръстите с горещи целувки.

— О, Дъндър — застана тя. — Така те обичам!

Желанието бе така силно, че той с труд се сдържа да не я изрита по изящния кръгъл задник и то със същия крак, върху който тя изливаше нежността си. Справи се с изкушението, защото даже в подобни мигове, когато животът му с жените започваше да изглежда нереален, той се стараяше да бъде добър. Макар и преклонението и обожанието да се превръщаха в досада до смърт, опитваше се да си остане добър. Затова вместо да я изрита и да се успокои, той се прозя и ефектът бе къде по-силен. Сините очи на девойката се разшириха от

страх, а брюнетката се откъсна от гроздето и устните ѝ се разтрепераха.

— Ти... се каниш да ни напуснеш? — прошепна Сесил.

Той още веднъж се прозя и разсеяно я потупа по главата.

— Съвсем за малко, скъпа.

— О, Дъндър! — жално простена брюнетката. — Ти си ни разлюбил!

— Не, как само си го помислихте...

— Моля те, Дъндър, не отивай — Сесил се вцепи в крака му. — За теб сме готови на всичко! Ти си нашето щастие! Ти...

— Знам — отрязва ги той и се изправи. — Вие и двете сте прекалено мили. Но в такива мигове на живота, аз усещам привличане към...

— Остани, моля те — и брюнетката падна в краката му. — Ще направим вечеря с шампанско... Ще изпълняваме всяко твое ново желание. Какво ще кажеш, да поканим нови момичета? Аз ще танцувам...

— Съжалявам, Дафни — отвърна той, като си спомни все пак името ѝ. — Но всички момичета започват вече да ми се струват някак си неестествени, нереални... А когато подобно чувство се появява, аз трябва да си тръгвам...

— Но... Сесил се разплака така силно, че с труд извличаше думи от себе си. — Когато си тръгваш, когато ни напускаш, с нас става така... сякаш ни изключват от живота...

Тези думи до известна степен опечалиха Дъндър, защото те в определена степен съответствуваха на истината. Но прави или не, той не можеше нищо да направи. Нещо неумолимо го привличаше в друг свят.

За последен път огледа изумителния разкош на Своя Дворец, красотата на Своите Жени, на лъчите на топлото Слънце и потегли на път.

* * *

Първото нещо, което му направи впечатление, след като излезе от Иמידжкона, бе воят на вятъра. И веднага усети вледеняващ студ.

После до ушите му се донесе раздражен женски глас.

— Аха! Скапан глупако, как реши да се появиш, а? — пронизително се изви гласът на Нона. — Избрал си най-подходящото време, недоносче такова. И ще ти се наложи да поработиш малко!

О, боже! Отново е в Нестранд, ледения ад на края на Вселената. Той така често си мислеше, че никога не би желал да попадне пак в този колониален свят... Но, виж ти отново е тук и отново с Нона.

— Прекалено дълго се размотава — заяви високата и костелива жена с разпуснати черни коси и тънички устни на широкото плоско лице. Кривите и пожълтели зъби едва ли я украсяваха много.

Господи! — колко е уродлива! — помисли си той. В сравнение с нея Сесил и Дафни изглеждаха като богини.

— Добре, че се появи най-после. В полето скитат ледени вълци. Нужен ни е торф. Трябва с нещо да поддържаме огъня, освен това...

Дъндър я слушаше и чакаше да свърши изреждането на дългия списък неотложни работи. Защо тя не натовари поне с част от тях безбройните си приятели, които се мотаят из селищата на големите рудници? Той знаеше, че любовниците ѝ не пропускаха възможността да се възползват от отсъствието му. Нона не само е грозна, но и вероломна в съзвучие с уродливостта си. А на такава планета, където на една жена се падат двадесет мъже и тя си има своите шансове...

— ...и да поправиш покрива на обора — завърши тя потока от думи.

Той не изрече нищо. Тогава Нона се примъкна към него и се загледа в лицето му.

— Ти чу ли какво ти казах? Това трябва да се направи!

— Да, чух — кимна той.

— Тогава не стой като пълен идиот. Сядай да закусиш и после излитай навън и се захващай на работа!

Тя стовари на масата дебело парче свинска сланина и чиния с овесена каша, от която се вдигаше пара. Миризмата бе отвратителна и Дъндър, докато сърбаше и гълташе, се стараеше да не диша през носа си. После навлече студозащитния костюм, завърши обличането с кожената наметка и се отпрати към двора.

— Чакай, глупако! — изкряска Нона и извлече от купчината стари вещи маската за лице. — Ти какво, искаш да ти измръзне носа ли?

Той бързо я намести на лицето си, така Нона не забеляза сърдитата и неприязнена гримаса, отвори вратата и прекрачи прага. Вятърът блъсна в лицето му вихрушка боцкащи ледени иглички, доста от които се завряха под маската. Това е то — Нустранд! Боже мой, защо именно тук?

Като разглеждаше до болка познатия му унил пейзаж, той с тъга се сети за топлината на току що напуснатата къща. Спомни си за черния сандък, който се намиреше в един от ъглите на схлупеното жилище. Имиджкона! Достатъчно е да направи няколко крачки и... Не, той още не е готов да се върне. Трябва да изпълни толкова много поръчения.

Той метна на рамо брадвата и тръгна през купчините замръзнал боклук към древното торфено блато, от което жителите на селището добиваха гориво за скромните си и несъвършени печки.

През целия ден, от зори до мрак, който му се стори продължителен, той сечеше замръзалия торф и го трупаше на купчини. Вятърът се усили. Жестокият студ превръщаше всяко вдишване в невъобразима болка. За миг се мярна слънцето, слабо и бледо, но жълто, то надвисна точно над главата му. Дъндър започна да събира голяма връзка почти вкаменени съчки, тежки като напълнени с олово. Метна я на гръб и се запъти към къщата си.

Нона мълчаливо трясна чиния със супа и метна до нея парче черен и мухлясал хляб. И това ако е обяд! Но той мълчаливо загреба с лъжицата мътната помия и като свърши с нея, отиде в задния двор, където се захвана да копае поредната хигиенична яма. В сравнение със сутрешната работа, това напомняше за приятна почивка. Изглежда земята на това място бе замръзнала още в онези далечни години, когато Нестранд бе започнала първата си обиколка край слънцето-скъперник.

Когато тъмнината стана достатъчно силна и непрогледна, Дъндър прекрати работата. Тялото мъчително измъчваше мозъка с болка. Като се поклащаше той се отправи към къщата. Едничката му мисъл бе: да спи!

Неистов вой изтръгна грубо мозъка от неспокойната забрава и му се стори, като идващ направо от дълбините на ада.

— Какво... каво е това? — запита той с немощен глас.

— Кретен такъв, това са ледените вълци! — с ужас отвърна Нона. — Те са в двора при обора. Веднага вълн! Изгони ги!

Дъндър се изправи и краката му се разтрепераха немощно, придърпа дрехите си и с труд ги навлече. А когато се протегна за лазерния пистолет, поредния пристъп на вой раздра ноцта и в синхрон с него записка и Нона:

— Бързай! Тези гадни твари ще разкъсат добичетата на парчета!

Той се спря на вратата, стискайки в едната си ръка пистолет, а в другата силен фенер. Видя ги: шестокраките грамадни зверове представляваха истинско въплъщение на ужаса. Един от тях се бе изправил на задните си четири крака и яростно блъскаше с издадените зъби портата на обора. Вътре кравите жално блееха от страх.

Той с труд тръгна през снежните преспи към обора. Един от хищниците го усети и пламтящите и налети с ярост кървави очи се насочиха заплашително към идващият човек. За миг звярът замря край изпотрошената греда, после стремително се обърна и със скокове се нахвърли на него.

Нападението бе неочаквано. Дъндър не успя да се прицели, нямаше време да вдигне оръжието си и стреля направо от бедрото си. Лъчът на лазера си впи в лопатката на звяра. Изстрелът явно не бе сполучлив. Огромното тяло направи последния си скок. Човекът успя по някакъв начин да се мръдне настрани и да прати право в главата на прелитащото тяло поредния заряд. Чудовището се строполи на снега и издъхна, като се мяташе и обилно оросяваше бялата повърхност с ярка свежа кръв.

Но смъртта едва не настигна и Дъндър, който забрави, че съществува и второ чудовище. Удар в гърба го запрата на замръзналата земя. Огромното тяло надвисна над него и той завика от страх и болка, когато ноктите на хищника изтръгнаха порядъчно парче плът от бедрото му, а ужасните челюсти защракаха право пред гърлото му.

Той изпусна фенера, но пистолета остана в ръката му. Натисна спусъка и лъч с максимална мощност преряза ледената лапа на вълка. Звярът с рев се повали настрана и Дъндър се усети свободен. Със следващият изстрел той довърши нападателя. И мъглата на безсъзнанието започна да го омайва...

Дойде на себе си в Къщата. Лежеше на масата. Нона и някакъв непознат човек разговаряха наведени над него.

— Е, този път добре си изпати — заяви Нона, като видя, че отваря очи.

— Кракът трябва да се ампутира — натърти на последната дума непознатият.

— Вие лекар ли сте? — изхлипа Дъндър.

— Единственият в тази посока от Алфа Центавър до тук — потвърди човекът.

— Боли-и... дайте ми нещо...

— Мога да ти направя една инжекция морфин. Останала ми е още една ампула. На Земята... бихме ти спасили крака, но сега... тук... — той разпери безпомощно ръце.

Дъндър усети по разкъсания крак, да се разлива яростният пламък на болката. Лицето му се изкриви от неволна гримаса и тогава... забеляза гадната насмешка, която се появи на тънките устни на Нона.

— Когато започнем да те режем, с или без морфин, болката ще бъде адска, нали докторе?

— О, имам малко уиски в колата — измърмори мъжът. — Ще отида да го донеса.

Той излезе, а Нона се наведе над него и погледна право в очите му.

— Ще те боли истински, скъпото ми зайче. Така силно, както мен ме болеше, когато си заминаваше с онзи проклет и черен сандък и ме оставяше сам самичка.

— Не, Нона, не! Аз не исках да ти причинявам болка! Ти не можеш... — той едва не се издаде, когато щеше да каже, че тя не може да усеща болки.

— Но сега, с един крак, ти няма да изчезваш повече в този сандък — заяви тя изпълнена със сигурност и вяра. — Ти оставаш при мен. И ще бъдеш мил и нежен!

— Нона-а! Ти нищо не разбираш и никога няма да разбереш! — той искаше да ѝ се примоли, но влезе докторът, като в ръката си държеше в ръцете литър уиски и черно куфарче.

— Ето, гълтай бързо — каза той и поднесе гърлото на бутилката към устните на Дъндър.

Алкохолът запали гърлото и замъгли главата, но това почти не помогна в премахването на болката.

Докторът започна да реже и да трие с триона. Дъндър викаше така силно, че от пронизителните вопли черепът му, едва не се пръскаше. Защо ремъците, които го държаха за масата, не се късат от виковете и дърпанятията? Защо проклятията му не изпепеляват двамата мъчители, които се навеждаха над него?

— Е, изглежда, свършихме — чу той думите на докторът, когато болката за пореден път го извлече от мъглата на безсъзнанието. — Ние трябва да изгорим раната на отрязаното място, иначе ще му изтече кръвта. Нямам нищо подходящо под ръка, но май този ръжен ще свърши добра работа. Ела тук и ми помогни да го нагрея.

Дъндър веднага се свести. И хвана погледа хвърлен му от Нона. А тя под ъгъл погледна черния съндък на Имиджкона и сякаш каза на глас: „Сега ти принадлежиш само на мен, само на мен... и няма да ти позволя да си отидеш...“

Но тя не може! Нима е способна?... През новата пелена на безсъзнание, която го обхвана от болката, алкохола и морфия, той се опита да отговори на своя въпрос: нима тя ще се опита да го излекува така? Но не знаеше отговора.

И докато те нажежаваха ръжена и чакаха да стане червен, че да изгорят окървавения остатък на крака, приличащият на ковчег силует на Имиджкона изпълни разума му.

Ако не беше болката, която го караше да губи ум и разум, той едва ли би намерил сили в себе си, да се изтърколи от масата и да запълзи към сандъка. Червена кървава следа се проточи зад него. Черната кутия! В размътеното съзнание биеше една мисъл: там, в кутията, е избавлението от болката, спасението, безопасността.

Той се добра и никой не го забеляза. Като извърши свръхчовешки подвиг, той се надигна нагоре и докосна с пръст копчето на сенсорната ключалка — единственото устройство във всяка вселена, което бе способно да отключи Имиджкона.

Апаратурата го идентифицира. Капакът се отвори и той рухна вътре. По-скоро бе мъртъв, отколкото жив. Имиджкона безшумно се затвори.

После се появи ярък, слънчев свят от небитието и младите прекрасни лица се наведоха над него.

— Дъндър, мили! — извика Сесил и го прегърна с нежните си топли ръце.

— Сърчице мое — зашепна Дафни, — ти се върна!

— Ние сме щастливи, да те видим отново! — замърка червенокосата Тери.

— Очаровани сме! — като ехо се обади близначката й.

— И аз много, много се радвам! — уверяваше ги Дъндър и внимателно оглеждаше крака си... своя забележителен и як, съвсем здрав крак. — Слава Богу! Слава богу! Върнах се!

Имиджкона си свърши добре работата. Нормално действуваше! Изтръгна го от въображаемия свят и го върна в истинския — чудесен свят!

Дъндър седна и хвърли възторжен поглед на Своя Изумителен, топъл свят... свят на Земята от Двеста Двадесет и Третия Век. Изминали бяха стотици години след Голямата Чума — онова бедствие, което поразяваше само мъжките гени. Числото на особите от силния пол се намали до няколко хиляди и сега всеки от тях стана център на безкрайно предан и грижлив харем.

Доста мъже се оказаха неспособни да понесат подобно напрежение. Дългите години на обожание, удовлетворяването на всяко желание, възможността да имат която си жена пожелаят, бе така уморително!

И тогава се появи Имиджкона. Изобретение, което позволяваше на всеки човек да превърне въображаемия свят в реален. Някои мъже го използваха, да създадат още по-екзотични и чудесни светове, отколкото този в който така добре живееха. Но изобилието на прекрасното само по себе си пораждаше чувство на още повече неудовлетвореност.

Дъндър се оказа по-мъдър. И с помощта на машината си създаде съвсем различен свят, свят на студа и ужаса — Нестранд. Той познаваше най-великата истина на живота.

Какво хубаво може да ти предложи рая, ако чудесата няма с какво да се сравняват? Как може де се цени небесното блаженство, ако от време на време не се вкусят от ужасите на ада?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.